

de malalt, tots descabellats y està clar, com més son més s' embolican y el deliri va creixent fins arribar á son paroxisme. Es el periodo crítich, els malalts son presos d' obsessions, de alucinacions y fins de veraders atacs furiosos, tant, que alguna vegada solen ser verament perillosos per qui no 'ls conegui.

Aquest fondo trastorn psíquich es digne d' estudiarse en sa forma, donchs que te caràcters que fan que s' assembli ab altres, que ja son coneguts y classificats y un de tants es el deliri polítich ó de partit que 's patia en altres époques de revoltes y mohiment de idees en aquest sentit, mes es de notar que aquella forma tenia sempre per fonament una fe ab un ideal ó ab un home, sentiment exagerat que excitant el cervell acabava per dominar la voluntat, mentres que aixó no pot succehir avuy que la fe política ha casi desaparegut y ja no 's coneix el sacrifici sinó forsat. Per altre part nostres malalts, els de la forma aguda, ja hem dit y es ben cert que de ideals no 'n tenen de cap classe, perque ab prou feynes tenen idees.

També s' assembla molt el deliri catalanóphobo ab el de persecucions, perque una de les preocupacions constants dels atacats es el creurer que sempre els catalanistes se ocupan d' ells y que pensan ab ells, aixis es, que cualsevol pas que donguin, reunió que tinguin ó estornut que fassin, els hi sembla que 's per ells, tot se 'ls hi torna la forma d' un nou perill, de un nou fantasma contra quin se tenen de defensar ab qualsevol dels seus quimèrichs plans. Llavors es quan desplegan una activitat y un gasto de forces que casi no 's comprèn. Homes que 'n estat normal no serveixen per res, ni bo ni dolent, els veuriau en aquest cas no reposant ni dormint, sino rumiant, discursejant y corrént

sempre, no poden estarse quiets, ni la feyna, ni la familia, res hi val contra la bojeria, ni s' assemblan per res ab lo que eran avans. Deixeuos estar quan están aixis y si sou catalanistes no 'ls hi preguntéu pas quina hora es, perque 's pensarian que 'ls voléu enganyar.

La semblansa d' aquesta forma ab el deliri de persecucions ja s' explica prou si 's te compte sempre de quingent se tracta, aixó es, de poch desenrotllo intelectual y sabut es que un tonto es sempre pretenciós y envejós, per tant, es molt fácil que 'n ell s' hi dupliqui ab forsa aquella passió que 'n diuen *egolatria* y aixis s' explica que sempre 's creguin que tot se fa per ells, per altre part, un tonto per molt que ho sia no deixa de tenir en certs moments coneixement de la seva flaqueza y aixó desenrolla en ell, inconcientment una vaga idea de impotencia que 's transforma en una especie de por instintiva y per aquí ve 'l temor de un perill constant ó persecució.

En quant á la duració y marxa ulterior d' aquesta forma de catalanophobia ja hem dit que sol ser rápida y en general dura tant com la causa que l' ha motivada ó fet esclatar, ó sia la *provocació* dels catalanistes, perque quant aqueixa deixa de ser, els malalts se calman, si be que no 's curan, desapareix el deliri ruidós, els malalts tornan á agafar *gana* y la feyna, els que 'n tenian costum y sembla que tot ha passat, mes en realitat han passat á l' última fase de 'ls desarreglos psíquichs ó sia aquella indiferencia actaparadora moltes vegades porta oberta á la incurable estupides, el malalt ja no 's mou ni s' excita, per res de 'l que 'l treya de casilles avans, solsament una cansó catalana, la vista sobtada de les quatre barres, li produhirá una petita